

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδίδεται: Κ. ΖΙΒΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: «Ἐρκασιτέγης» (συνέτο Ι. Πολυζῆ). — Ἰάκωβος Πολυζῆς (σημειώσεις Ι. Γουπάρου). — «Ἐνκ μικρὸ λάθος» (διήγημα Ι. Πολυζῆ). — Α. Σημηριώτη, «Σὺν τῇ Μήδειᾳ». — Η. Σταύρου, «Εἰκόνες». — «Πειρασμός» (μυθιστόρημα Th. Bentzon).

Ἐξωφύλλου: «Ἐνκ κυνήγι λυκῶν» (ἐπιφυλλίς «Ἠρώς»). — κτλ.

Συνδρομί: Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 54. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1.
Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: . PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΑΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατῆ, ὁδὸς Χαρχατῆ, ἀριθ. 12.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ:

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, (έτησίαι) Γρ. 40 ἐξάμηνος 25
 Ταχυδρομικῶς » 54 » 30
 Ἐξωτερικῶς Φρ. 12 » 7

Τιμὴ τοῦ φύλλου Γρ. 1.

Εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει εἰς τὰς 3 φεβρουαρίου 1896 δίδεται δωρεάν ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, τὸ εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου ἐκδοθὲν μυθιστόρημα, ἀνατυπωθὲν εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ 15 γρυσ. τὰ 13 διπλά φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου ὁπλ. ὀγκώδους τόμος ἀπὸ 208 σελίδας.

Εἰς τοὺς κατὰ φύλλαδιον ἀγοραστὰς

τὸ μὲν μυθιστόρημα δίδεται ἀντὶ γρ. 3. Ἡ δὲ Α' περίοδος γρ. 20 πλὴν τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΗΧΟΥΣ"

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΙ ΛΥΚΩΝ

(Συνέχ. ἰδ. 26 φυ.11.)

Τέλος, τὸ κρῖν πᾶσφυζε κ' ἕνα πρωὶ ζυπνήσαμεν μὲ τριάντα ἐκκυστόμετρα χιόνι. Ἐπρόκειτο νὰ μὴ τᾶφήσωμεν νὰ λυώσῃ. Ἐτρέξα στὸν τηλεγράφον νὰ εἰδοποιήσω τὸν νέον Μουλέν. Τὸ κυνήγι ὤρισθη διὰ τὴν ἐπιούσαν, δὲν ἔπρεπε οὔτε λεπτό νὰ χάσῃ.

Ὁ φίλος Μονιὲ δὲν χωροῦσε στὰ ρουχὰ του. Ἡ-θελεν ὅλα νὰ τὰ ἰδῇ μόνος του, νὰ μὴ ἀφήσῃ τίποτε εἰς τὴν τύχη, καὶ ἤρχιζα νὰ συμμερίζωμαι τὸν πυρετὸν του.

Τὸ χιόνι ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος ἀρετὰ διὰ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εὐκόλον ἰχνολοσίαν τοῦ λύκου ἀλλὰ ὄχι καὶ ὑπερβολικὰ διὰ νὰ μὴς κουράζῃ στὸν δρόμον ὅλα ἦσαν κατ' εὐχὴν.

Εἶχεν ἀπορρασισθῆ ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν μετὰ τὸ κυνήγι εἰς Μαρτινὶ ὅπου θὰ προσεφέρετο λαμπρὸν δεῖπνον παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ ξενοδοχείου Ἀντισέν εἰς τὸ πολυτελέστατον ἐστιατόριον τοῦ κατὰ

στήματος, τὸ ὅποιον ὁ ἰδιοκτήτης του Κύριος Σαπιὲ προθύμως παρεχώρησεν εἰς τοὺς κυνηγούς τῶν λύκων. Αἱ προσκεκλημέναι κυρίαί θὰ μᾶς περιέμεναν ἐκεῖ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον μέγας χορὸς θὰ ἔκλειε τὴν ἐνδοξὸν ἐκείνην ἡμέραν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κυρία Μονιὲ ἔβαζε ὅλα τῆς τὰ δυνατὰ διὰ τὸ γεῦμα, πρὸς τιμὴν τοῦ νεκροῦ Ὀκταβίου, τὸν ὅποιον περιμέναμεν μετὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν 6 καὶ 50.

Ἡ δεσποινὶς Ματθίλδα, μαγευτικώτατα κτενισμένη καὶ θαυμασίως ὀραία μετὰ ἄσπρο της μᾶλλινον φόρεμα, ἐπηγαίνοντο ἡσυχασμένη καὶ συχνὰ ἔβλεπε τὸ ρολόγι, γινομένη κατακόκκινη ἅμα τὴν παρετήρουν.

"Α! Θεὲ μου, τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Ἐπερνέ! . . . Ταλαίπωρος μικρὰ, καὶ ἔγινε πιὸ ἄσπρη ἀπὸ τὸ φόρεμά της.

"Συγγνώμη, λυποῦμαι νὰ ὑποφέρει περισσότερον φθάνω ἄριον μετὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν."

— Νάτα, δὲν τόλεγα πὼς δὲν θάρτη, αὐτὸ τὸ χερουβεῖμ! ἐφώναζεν ὁ κ. Μονιὲ ὁ ὅποιος δὲν κατώρθωνε νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του. Πρόφασις ἡ ἀσθένεια τῆς θείας! . . . Κ' ἐμεῖς δὲν θὰ τὸν περιμένουμε.

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ

"Όταν 'ς τὰ βάθη τῆς νυκτὸς μὲ περιζῶνει ἄκρα θαλάσσης οὐρανοῦ καὶ γῆς εἰρήνη, τὸ Πνεῦμα, ὅπου 'ς τὴν ταραχὴν τοῦ κόσμου σβένει, σιγὰ τὴν μουσικὴν ζωὴν του ἀνατείνει.

Τῶν πόθων ὅλων καὶ παθῶν ἀγάλ' οἱ πόνοι παύουν, καθὼς 'ς τὸν ροῦν ἀπλώνει' εἰς φροσύνη, ὁ αἰθέρας, ὅπου ἀρχήθει ἡ ψυχὴ μου κλίει ἡσυχῇ ὀρμὴ πρὸς κόσμον ἄλλον μὲ φτερόνει

καὶ ὅσα πνεύματα ἐδῶ 'ς τὰ πλάσματά του εἶδα, ἀκαθρέφιστα ἐκεῖ θωρεῖ τα ἡ φαντασία καὶ ὅταν θαρρῶ πὼς τὴν χρυσὴν πατῶ βαθμίδα,

"Όπου ἀντηχεῖ ψηλάθι ἀπέραντη ἁρμονία, θαμπὴ στιγμὴ τὴν ἰλαρὴν μου παίρνει ἐπίδα μὲ οὐράνιο λίλιμα γὰ εἰπῶ τραγοῦδια θεῖα.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΥΛΛΑΣ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΥΛΛΑΣ

Σεμνοτάτη κορφή τῆς ἀριστοκρατίας τῶν γραμμάτων μας ἐξέλιπε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβου Πολυλά. Ἄσως πολλοὶ μνησθῶσι τὴν ὑπερβολὴν του, διὰ πρώτην φοράν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του· ἀλλὰ τὴν πικρὰν ἀπογοήτευσιν, ποῦ μᾶς κἀνει νᾶνατριγιάζωμεν μετὰ τὴν σκέψιν αὐτὴν, μετριάζει ἡ πεποίθησις ὅτι τὰ τέκνα τῆς νέας γενεᾶς θὰ εἶνε εὐτυχέστερα τῶν πατέρων των διὰ νὰ γνωρίζουν καὶ τοὺς ἐξορίστους θεοὺς ποῦ ζοῦν, μετὰ τὴν ἀπόκρυφον αἰγλήν των, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀγελαία κοπάδια τῶν συγχρόνων Ἀδμήτων. Ὅταν κατανοήθῃ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν τὸ ἔργον ἐνὸς Σολωμοῦ, τότε θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἐνοιαν καὶ τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ ἡ μορφή τοῦ Πολυλά, χωρὶς βέβαια νὰ χάνεται συγχωνευομένη εἰς τὸ ἀνυπολόγιστον μεγαλεῖον ἐκείνου. Ὁ Πολυλάς, ὁ ὅποιος τὸ φιλολογικὸν στάδιον τοῦ Σολωμοῦ διήρπασεν εἰς τρεῖς περιόδους, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐξελισσομένης τελειότητος αὐτοῦ, κατεργόμενος ἐβδομηκοντούτης εἰς τὸν τάφρον, θὰ εἶχε βέβαια πλήρη τὴν συνείδησιν ὅτι ἐνεσάρκωσεν ἐν ἑαυτῷ τὴν τελευταίαν περίοδον τοῦ ἔργου, ποῦ ἔμεινεν ἀτελής, τὴν τελειότεραν καὶ λαμ-

πρότεραν ἴσως περίοδον αὐτοῦ· διότι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄλλως ἢ ἐποχὴ αὐτὴ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἰδεῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀφιέρωσεν ὀλόκληρον βίον θερμοσυργῶ καὶ φωτισμένης δρασεως· διότι ἡ γλωσσολογικὴ ἀνακάλυψις, τῆς ὁποίας τὸν σπόρον τὸν γενναῖον κατέβλεπεν εἰς γόνιμον γῆν ὁ Σολωμός, δὲν ἔφερον τοὺς πρώτους αὐτῆς καρπούς, χωρὶς νὰ γίνῃ τάχιστα ἐπισθητὸς ὁ μαρμαρὸς καὶ ὁ μοιραῖος ὀλεθρὸς εἰς τὸν ὅποιον εἶναι καταδικασμένη ἡ ἀκαρπὸς σοφία τῶν δυστυχῶν ἡμερῶν— ἡ καθαρῶς οὐσκα. «Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα — ἔγραψεν πρὸ τετραετίας λόγιος ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων μας— παρὰ τὴν θορυβώδη ἱεροσολίαν (ἣτις ἐτελεῖτο ἐν ὀνόματι τῆς καθαρῶς οὐσας) δὲν ἔπαυε τελουμένη καὶ ἄλλη μουσικὴ τις καὶ ἀθρόοτος λατρεία καὶ ἐργασία ὑπὲρ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς γλώσσης, ὡς ἐννοεῖ αὐτὴν ὁ Σολωμός, τῆς ὁποίας τὰ προϊόντα ἐπρόβλεπεν ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρόν, παραβλεπόμενα μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἔχοντα πλήρη καὶ ἀκατάκταν τὴν ἐπὶ τὸ μέλλον πεποίθησιν. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ θὰ παραμείνουν ὡς μνημεῖα ἀθάνατα καὶ τὰ ἔργα τοῦ Πολυλά, τὰ Προλεγόμενα εἰς τὸν Σολωμὸν καὶ αἱ μεταφράσεις τῆς Ὀδυσσείας, καὶ τῆς Τρικυμίας, ἐσχημάτως δὲ καὶ τοῦ Ἀμλέτων τοῦ Σαίξπηρ. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶναι μοιραῖα καὶ ἀναπόφευκτος ἡ ἐπικρατήσις τῆς

φυσικής αληθείας, αὐτὴ καλὴ αὐτῆς ἡμέρας ἐπὶ τέλους ἀνέτειλαν. Ὡς ἐξ ὁρμηφύτου, τρόπον τινά, ἠνωθήθη ὑπὸ τῶν δοκιμωτέρων μὰς ποιητῶν ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ ὑπάρξῃ γλώσσα καλλιτεχνική, γλώσσα φιλολογική, ἀνευ τῶν τύπων τῆς ομιλουμένης· ἤρχισε δὲ βλαβηρῶς τὸ βεῦμα νὰ τρέπεται οὕτως, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ σήμερον ποιητῆς, ἄξιος τοῦ ὀνόματος, χωρὶς νὰ εἶναι ἐνσυνειδήτως ἢ ἀσυνειδήτως μαθητὴς τοῦ Σολωμοῦ, χωρὶς νὰ ἐκφράζῃ αἰσθήματα εἰλικρινῆ καὶ νὰ παρουσιάσῃ εἰκόνας ἀληθινὰς εἰς τὴν ζωντανὴν γλώσσαν. Ἡ τάσις εἶναι τῶσον μάλλον παρήγορος, ὅσον ὁρμητικὴ καὶ ἀκατάσχετος, ἤρχισε δὲ πρακτικῶς νὰ δίδῃ τὴν ἐλπίδα τῆς ταχείας καὶ ὀριστικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς δημοτικῆς γλώσσας, ὡς γλώσσης φιλολογικῆς, τῆς συνεχίσεως καὶ ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου τοῦ Σολωμοῦ, τῆς ἄρσεως τῆς διγλωσσίας καὶ τῆς ἐν τῇ γραπτῇ ἐν γένει λόγῳ ἐπικρατήσεως μιᾶς γλώσσης ὁμοιομόρφου, τῆς ὁποίας τὸ δημοτικὸν στοιχεῖον νὰ εἶναι ἡ ἀκλόνητος βῆσις».

Ἐκεῖνοι οἵτινες ταρασσονται καὶ σκανδαλίζονται ἀπὸ τὰς ὑπερβολὰς τοῦ συστήματος, καὶ ἀπὸ τὴν αὐθιαιεσίαν—δὲν τὸ ἀρνοῦμαι—μὲ τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν χειριζομένων τὴν δημοτικὴν προβαίνει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς (ὁ ἴδιος ὁ Πολυλάς εἶπεν ὅτι ὅλοι εἴμεθα διαμαρτυρόμενοι κατὰ τοῦ γλωσσικοῦ καθεστώτος, ἀλλὰ καθένας ἔχει τὴν θρησκείαν του) ὡς λάβουν τὸν κόπον νὰ διαβάσουν ὀλίγας σελίδας τοῦ ἀποθανόντος σοφοῦ οἷας δὴ ποτε θέλουν· ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου τὴν περὶ τὴν μεταφράσιν τῆς Τρικυμίας, (μολονότι ὑπερβολικῶς ὁ Τυπάλδος τὴν ὠνόμασεν ἀδάμαντα) μέχρι τῆς μεταφράσεως τῆς ἐπιμύθου τοῦ Ἀμύλου ἀπὸ τῆς σοφῆς Προλεγόμενα, πού μὰς ἐγνώρισαν ἅπασι διὰ παντός τὴν σημασίαν τοῦ Σολωμοῦ ἀπὸ τῆς μεταφράσεως τῆς Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Ἰλιάδος, διὰ τῶν ὁποίων (χωρὶς βέβαια νὰ ἔχουν τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἔργου ἐνὸς Monti, ἔργου μοναδικοῦ εἰς τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν) πρῶτον φέρει ἄλλην ποιητῆς ἀνεμέτρησεν ἐπαξίως τὰς δυνάμεις του μὲ τὸ ἀθάνατον πρωτότυπον ὡς διαβάσαν τὴν Φιλολογικὴν μὰς γλώσσαν, τὸ ὀλιγοπέλιθον ἐκεῖνο ἀριστούργημα σεμνῆς κριτικῆς, τὸ ὁποῖον αμετ' ἀμειλίχτου ἐπιμονῆς ὑπονομεύει καὶ περιτριῶγει διὰ νὰ συντριφῇ κατόπιν μ' ἐν κτύπημα τὸ εἰδωλον τῆς καθαρῆς, πρὸς τὸ ὅποιον οἱ εἰδωλολάτραι ἀνεμείψαν τελευτικὸν τινά ἤννοον· τὰ ὀλίγα του Συνέτη τὰ ὀλιγώτερα διαγγραμμάτια του, τὸ Μικρὸν Λάθος τοῦ ἰδίου, τὸ ὁποῖον ἐπιεικῶς ἀναδημοσιεύομεν σήμερον διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖαν αἰγλήν ἠθικοῦ μεγαλείου εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπιγύρῃ εἰς τὰ φιλολογικὰ ἔργα, ἢ πλήρης συνειδήσεως τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἀληθοῦς τέχνης.

Ἡ λατρεία καὶ ὁ θαυμασμὸς πού τρέφομεν πρὸς τὸν ἐκλιπόντα καλλιτέχνην δυσκόλως ἦτο δυνατὸν νὰ περιληφθῶσιν εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς βραχείας αὐτῆς σημειώσεως. Εὐτύχημα θὰ θεωρήσωμεν ἂν κινή-

σωμεν τοῦλάχιστον τὴν περιέργειαν μερικῶν, ὀλίγων ἔστω, νὰ γνωρίσουν ἐπιμελέστερον καὶ βαθύτερον τὴν μεγάλην αὐτὴν φυσιογνωμίαν. Εἰς αὐτοὺς ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὰς «Κριτικὰς παρατηρήσεις» τοῦ κ. Γ. Καλοσγούρου «περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀμύλου τοῦ Πολυλά» ὅπου ὁ συγγραφεὺς μὰς ἔδωκεν εἰς ὀλίγας σελίδας τὸ καλύτερον ἴσως πρότυπον ἐπιστημονικῆς κριτικῆς, ἀξίας τοῦ ὀνόματος τούτου. Ὁ κ. Καλοσγούρος εἶναι διὰ τὸν Πολυλᾶν ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξε διὰ τὸν Σολωμόν, καὶ δὲν θὰ ἦτο καὶ τοῦτο μόνον μικρὸς τίτλος δόξης διὰ τὸν νεκρὸν λόγιον, ἂν ἡ καθαρῶς ἀτομικὴ του ἐργασία δὲν τὸν κατέτασσε μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων συγχρόνων μὰς συγγραφέων.

I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

O dignitosa coscienza e netta
come t'è picciol fallo amaro morso.
Dante. Purg. III. 7—8.

Ἦταν Μέγα Σάββατον, δύο ὥρας νὰ ξημερώσῃ εἰς τὸ μικρὸ προαύλι μιᾶς κτοικίας χαμηλῆς, εἰς τὴν ἄκρην καὶ ἀνάμεσά του χωριοῦ, ἡ Μαρία ἐβόηθη ὡστε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ φορτώσῃ τὸ ἄλογόν του μὲ λάδι ἀπὸ τὸ ὕστερον ἄλεσμα ἐκείνης τῆς καρποφορίας.

— Μὴ ἀνησυγῆς· ἂν νικτώσω, τῆς εἶπεν· ἔγω πολλά πράγματα νὰ τελειώσω εἰς τὴν πόλιν.

— Μὴ λησμονήσῃς τὸν καλὸν ἄνθρωπον, ὅπου σ' ἐκινήγησε τόσον ἐρέτος, μὴν ἔχωμε πάλι βῆσανα.

— Νὰ μὴν ἀνακατόνεσαι εἰς ταῖς δουλειὰς μου σοὺ τὸ εἶπα ἕκατὸ φορὰς.

Καὶ μὲ τοῦτο ὁ Πέτρος ἐκίνησε τὸ ἄλογο φορτωμένο καὶ κατέβη προφυλακτικὰ τὸ λιθόστρωτον μονοπάτι, πού μὲσ' ἀπὸ τὸ χωριὸν ἔβγαινε εἰς τὸν δημόσιον δρόμον.

Ἡ πρῶταις ἀκτίναις τοῦ ἡλίου, μὲσ' ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐρωτίζαν τὸ φτωγικὸ ἐκεῖνο γαμῶγι καὶ τὰ ὀλίγα σκεῦά του, ἕνα μικρὸ βουτσά, ἕνα σακφόνι, μίαν κκαπάσα, ἕνα τραπέζι καὶ δύο καθίσματα· εἰς τὸ ἕνα πλάγι εἶχαν τὸ κρεβάτι καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὴν γωνίστραν. Ἡ Μαρία ἐβόηθη ἀμέσως νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν τῆς παρχμωμένης· ἐσάρωσε τὸν πάτον, ἐξάρχημασε τὴν σκέπην, ἐξεσκόνισε ὅλα τὰ σκεῦα, ἐγέμισε τὸ καντήλι τῆς Παναγίας, ἔβαλε καθαρὰ σεντόνια εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἐπᾶνω τὸ καλῆτερον πάπλωμα τῆς κατόπιν ἀλλάξε καὶ αὐτῆ, ἐκάθισεν εἰς τὸ κατώφλι καὶ ἔστειλε συλλογισμένη.

«Μὰς λείπει», ἔλεγε, ἀπὸ τὸ Πάσχα· ἔφθασε ἡ Λαμπρὴ καὶ εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὰ ξένα, καὶ ἔχωμε ἕνα μῆνα ὅπου δὲν ἐπιόσκαμε γράμματά του.

ὅταν τὸν εἶχα κοντά μου, ἔβαζε τὸ χρυσὸ μου παιδί τὸν καλὸν του λόγον καὶ ἡμέρουν ἢ παραξενιά τοῦ πατρὸς του· Ἄ! πόσο θὰ τοῦ πονῆ νὰ περῶ ταῖς καλαῖς τούταις ἡμέραις μακριὰ ἀπὸ τὴν μανουλά του. Τὰ θεληκὰ, τί θὰ μοῦ κάμουν τὰ καυμένα; κακοπανδρεμμένα καὶ ἡ δῖο ὑπομονή, ἔχει ἀκόμη σαράντα ἡμέρας νὰ κάμῃ στρατιώτης· ἀμα γυρίσῃ θὰ εἶναι ὅλα καλά. Πάσχασε μὲ τὴν εὐχὴ μου, παιδάκι μου».

Αὐτὰ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς ἡ Μαρίας καὶ ἐδάκρυζε· εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὅπου ἄλλοτε εἶχε βασιλευσῆ τὸ κάλλος καὶ ἡ φαιδρότης, ἐφαίνοντο ἐκείναις ἢ στερεαῖς καὶ αὐστηραῖς γραμμαῖς, ὅπου ἀγάλη ἀγάλη γαρυκάνει τὸ πρόσωπον γῆρας, ὁ κόπος, ὁ πόνος καὶ ἡ χριστιανικὴ ὑπομονή.

Ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς τῆς ἐξῆρα τὴν ἐσθήκωσεν ὁ ἦχος ἀπ' ὅλα τὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ χωριοῦ· ἦταν ἡ Ἀνάστασις· διότι εἰς τὴν Κέρκυραν, τὸ Μέγα Σάββατον, τίσσαρες ὥραις ἀπὸ ἀνατείλει ὁ ἥλιος, ἀπ' ὅλαις ταῖς ἐκκλησίαις τῆς πόλεως τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα, ὡς ἠλεκτρικὴ σπῆθα, περῶ εἰς τὰ σιμοσινα χωριὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰ εἰς εἰς τὰ ἀκρινώτερα τῆς νήσου, ὥστε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν ἐννενηντα χωριῶν σχεδὸν εἰς τὴν ἰδίαν τιμητὴν πανηγυρίζουν τὴν Ἀνάστασιν μὲ κωδωνοκρουσίαις καὶ τουρειαίμοις. Ἡ Μαρία ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της, ἔκαμε τὸν σταυρὸν τῆς καὶ ἐκίνησε πρὸς τὴν πρωτεύουσαν ἐκκλησίαν, νὰ παρουσεθῆ εἰς τὴν ἁγίαν τελετὴν.

Τὸ ἔσπερος ὁ ἄνδρας τῆς ἐφθασε ἀπὸ τὴν πόλιν.

«Λάβει», τῆς εἶπε, αὐτὰ χρυσάφια σου· τὰ σῆκωσα ἀπὸ τὸ Κατάστημα νὰ τὰ φορέσῃς αὐριο· ἔστειλα καὶ δεκαπέντε δραχμὰς τοῦ Ἀντωνάκη μὰς νὰ καλοπεράσῃ αὐταῖς ταῖς ἁγίαις ἡμέραις· θὰ ταῖς λάβῃ τὴν Νιὰ Δευτέρᾳ· μὰς γράφει ὅτι εἶναι καλά, καὶ μὰς εὐχεται καλὴν Λαμπρὴν· πάρε τὸ γράμμα νὰ τὸ φυλάξῃς μὲ τὰ ἄλλα».

— Καλὴν φώτισιν σοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός· λέγω γιὰ τὸ παιδί μὰς, ὅχι γιὰ τὰ χρυσάφια μου· εἰς περασμέναις ἡμέραις, ὡς νὰ νὰ ἐγὼ, ἐξήλευν νὰ τὰ φορῶ· ἀμυρὴ τῶρα... καὶ, ὅστερα ἔμαθα ἀπὸ πολλὴν κайρὸν νὰ τὰ ἔγω εἰς τὸ Κατάστημα, κύτταξε πῶς ἐμαύρισαν τὰ μαρκαμμένα.

Καὶ ἀμέσως ἐβόηθη νὰ ξεσκόνισῃ τὸ μαῦρον καὶ βελουδένον χρυσοκέντητον πεσελί, νὰ τρίψῃ ταῖς ἀσθημοχρυσωμέναις ρομπικαῖς, τὰ ἀτιμμένα σκολαρίκια, τὸν χρυσὸν λαμπῶν, ταῖς χρυσὰς περόνας τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ δακτυλίδια. Καὶ ἐνῶ ἔκαμε αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, αἰσθάνετο ὅτι ἐπιάνετο ἡ καρδιά της.

«Παναγία μου», ἔλεγε, μὲσα τῆς, «ἔκαμε νὰ ἔγῃ καλὸ τέλος τούτη μου ἡ χαρὰ· δὲν ἐπερίμενα τόσον κλωσόνην ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου· θὰ τὸν ὠδήγησε

ἴσως ὁ καλὸς μου πνευματικὸς· καὶ ὅμως ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἀνοίξω τὸ στόμα νὰ παροπνεθῶ γιὰ ταῖς κακοτροπικαῖς τοῦ συντρόφου μου· γνωρίζω πόσαις φροντίδαῖς, πόσα βῆσανα ἔχουν αὐτοὶ οἱ δύστυχοι ἄνδρες· εἶναι ἀναγκασμένοι, εἰς τὴν ἀνέσοδον, νὰ χρεωθοῦν γιὰ τὸ θεόφωρον, καὶ συμβαίνει πολλὰς φορὰς, γιὰ ταῖς ἀμαρτίαις μὰς, εἴτε ἡ ὄστρια νὰ χαλάσῃ τὸν καρπὸν, εἴτε τὸ κρῦ ἀποριλιάτικα νὰ κάψῃ τὰ σταφύλια μὲς τὸ ἄνθισμά τους· καὶ τότε ὁ τοκογλύφτης τοὺς φοβερίζει μὲ συλάκισιν γιὰ νὰ τοὺς βιάσῃ νὰ τοῦ γράψουν τὸ ἕνα δέκα, εἰκοσι, πενήντα—ὦ! ἡ μαύρις ψυχῆς, διάδικον νάχουν τὸν Θεόν—καὶ ὅστερα οἱ ἄνδρες ἀγριεύουν, μὰς μαλώνουν ἄδικα γιὰ τὸ παρὰμικρὸ—εἴ! ἡ φτώχεια γεννᾷ τὴ γαρίνα. Πόσαις φορὰς αὐτὰ τὰ χρυσάφια, αὐτὸ τὸ πεσελί μου, τούτη ἡ καύμενη μου προίκα, ἐχρησίμευσε γιὰ νὰ σῆκωσμε ἀπὸ τὸ Κατάστημα καμμιὰ πενήντα δραχμὰς, γιὰ νὰ μὴ σαπῇ ὁ ἄνδρας μου εἰς τὴν φυλακὴν. Ἄ! νὰ περάσουν γλήγορα αὐταῖς ἢ σαράντα ἡμέραις, νὰ γυρίσῃ τὸ παιδάκι μου, νὰ μὰς βοηθήσῃ».

Ἡ καύμενη τῆς προίκα! Ὅποιος δὲν γνωρίζει τὴν ἐξοχὴν τῆς Κερκύρας θὰ παραξενευθῇ ν' ἀκούσῃ ὅτι ἡ γυναῖκες συνήθως φέρουν μόνην τους προίκα καμμιὰ διακοσμοῖα δραχμὰς χρυσάφια καὶ κάποτε δύο ἢ τρεῖς ελαιόδενδρα ἢ ἕνα ἢ δύο ταπιῶν ἀμπέλι, εἰσδῶμα δέκα δραχμῶν τὸν χρόνον· ἀλλὰ ἡ θαυμαστὴ χωριανὴ φέρει μὲ τὸ σῶμα τῆς τὸ εὐρωστο καὶ μὲ τὴν εὐγενικὴν ψυχὴν τῆς ἠσχυρὸν ἀτίμητον εἰς τὴν οἰκογένειαν ὅπου ἐργεταὶ νόμισα καὶ ἀγογγύστως ἐργάζεται καὶ κοπιᾷ· καὶ ὅταν συμβαίη νὰ χρυεσθῇ μὲ ἀνήλικα παιδιὰ, τότε μὲ τὸ προνοητικὸν τῆς πνεύμα, μὲ ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα κυβερνᾷ τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἄπειρα ἔχωμε παραδείγματα, ὅπου γυναῖκα χήρα ἀνάστησε σπῆτι ξεπατωμένο.

Ἐπέραςε τὸ νοθεδύμαδὸ ἦσυχον καὶ ἐξημέρωσε ἡ δευτέρᾳ. Ὁ Πέτρος ἀνεχώρησε γιὰ τὴν πόλιν νὰ φέρῃ τρόφιμα γιὰ τοὺς ἐργάταις εἰς τὸ ἀκάψιμον τῶν ἀμπέλων· ἢ πολλὰς καὶ συχνὰς βροχὰς τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς καὶ κατόπιν ἡ εὐροτάσιμας ἡμέραις εἶχαν ἐμποδίσῃ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἢ ὁποῖα γίνεται τακτικῶς τὸν Φεβρουάριον καὶ τὸν Μάρτιον.

Τὸ μεσημέρι ἡ Ἐλένη ἦλθε νὰ εὐρῃ τὴν μητέρα της.

«Μάννα», τῆς εἶπε, «νὰ λυτρώσῃς τὸ σπῆτι μου· τὸ παιδί μου ἐξημέρωσε χειρότερα, ὅλο τὸ κορμάκι του εἶναι φωτιά, παρὰλογαί· ἔχωμε ἀνάγκην ἀπὸ ἰατρὸν καὶ φάρμακα».

— Τί νὰ σοῦ κάμω παιδί μου· τὸ γνωρίζεις πῶς περῶμε· ὁ καρπὸς ἐσώθηκε· ἂν μὰς ἐμειναν ὀλίγα λεπτά, αὐτὰ μὰς χρειάζονται νὰ πληρώσωμε ἐργάτας γιὰ τ' ἀμπέλια· μὰς λείπει τὸ μονάκριβὸ μὰς

παλληκάρη, καὶ ὁ Πέτρος δὲν προσθίνει νὰ τὰ σκάψῃ μόνος του, ἀν καὶ τὸν βοηθῶ κ' ἐγώ, ἀπὸ τὸν κειρὸν ὅπου τὰ παιδιὰ μας πηγαίνουν στρατιώταις, πιάνομε κ' ἐμεῖς ἢ γυναῖκες τὸ τσαπί.

— Μάννα, σπλαχνίσου μας· δὲν ἔχομε πεντάρη καὶ μὰς χρειάζονται αὐριο ἀμέσως δεκαπέντε δραχμῆς γιὰ τὸν ἰατρὸν καὶ δέκα γιὰ τὸ ἀμάξι, χωρὶς τὰ φάρμακα καὶ ὅ,τι ἄλλο διορίσῃ.

— Καὶ ποῦ νὰ τὰ εὔρω, παιδί μου· ὁ πατέρας σου, εἰς τούτην τὴν ἐσοδείαν, ἐξ ἀφορμῆς ὅπου ἦταν ὀλίγη ἢ καρποφορία, δέ μου ἄφησε τὰ ὑστερομαζώματα, καθὼς ἦταν ἡ παλαιὰ συνήθεια νὰ τ' ἀφίνομε τῶν γυναικῶν γιὰ νὰ ἔχουν καὶ αὐταὶ ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὴν κασέλα τους.

— Ἀμμή σου ἔφερε ἐφέτος τὰ χρυσάφια σου· κάμε τὸ καλὸ νὰ μοῦ τὰ δώσῃς γιὰ κἀνένα μῆνα νὰ τὰ βάλω μ' ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα τὰ δικά μου εἰς τὸ Κατάστημα, νὰ οἰκονομήσωμε αὐταῖς ταῖς δραχμῆς· εἰς τὴν Ἀνάληψιν δὲν θὰ ἔχῃς ἀνάγκη νὰ τὰ φορέσῃς· μάννα, κάμε το, ἀν μ' ἀγαπήσῃς.

— Δὲν τὸ ἔλεγα ἢ δύστυχη, ὅτι αὐτὰ τὰ χρυσάφια θὰ μοῦ γίνουν φαρμάκι; Εἶσαι βέβαιη Ἑλένη μου, ὅτι εἰς τὴν Ἀνάληψιν θὰ τὰ ξαναγοράσῃς;

— Βεβαίωτατη· θὰ πουλήσῃ τὸ δαμάλι ὅπου ἔχει μισιακό· θὰ πουληθῇ ἴσια ἴσια ταῖς πικραμοναῖς τῆς Ἀναλήψεως.

— Θὰ εἶναι ἐδῶ ὁ Ἀντωνάκης μου, εἶπε μετὰ τῆς ἡ Μαρία, ἀκαὶ τότε, ὅ,τι καὶ ἂν τύχῃ, ὅλα διορθώνονται. Καὶ πῶς νὰ μὴ τὴν σπλαχνισθῶ, εἶναι ἀτάλκη καὶ ἀκόμη ἀδύνατη ἀπὸ τὴν ὑστερή τῆς ἀρρώστιας, καὶ μὴ μοῦ πᾶθῃ.

— Κάμε το, μητέρα, νὰ χαρῆς τὸν Ἀντώνη μας· θὰ γυρίσῃ γλήγορα, ὡς ἀκούω.

— Ναὶ θὰ εἶναι ἐδῶ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἐσηκώθη καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν κασέλα τὰ χρυσάφια.

— Πάρε τα, παιδί μου, καὶ βάλε εἰς ὄσκον τὸν ἄνδρα σου νὰ μὴ μὲ ὁμολογήσῃ· ἂν τὸ μάθῃ ὁ πατέρας σου, ἐχάθηκα.

«Ὀμιένας, ζῶν δὲν δυστυχημένη ὅπου περνοῦμε ἐδῶ εἰς τὸ χωριό!» ἔλεγε μόνη τῆς ἡ Μαρία, ἀνὰ μὴν εὐρίσκειται ἰατρός νὰ ἔλθῃ νὰ καθίσῃ ἐδῶ νὰ κἀνῃ χριστιανικὰ τὴν ἐπιστήμην του· ἀμμή νὰ εἴμαστε ἀναγκασμένοι, ὅταν ἀρρώστησῃ κἀνένα παιδί μας ἢ νὰ τὸ φέρνωμε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ μας εἰς τὴν πόλιν, θερμασμένοι, τρεῖς ὥρας δρόμον, μετὰ τὸ ἡλιοπύρι, γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ μίαν μόνην φορὰν ὁ ἰατρός, ἢ νὰ ἐξοδεύωμε φούκταις φράγκα γιὰ νὰ τὸν φέρωμεν ἐδῶ· καὶ ἂν πουλῇ κανεὶς ἐδῶ αὐτὸ τὸ εὐλογημένον κινίνο, νὰ τὸ πληρώνωμε ὡσὺν χρυσόγραμμα. Ἔτσι ἐχάθη τὸ σπίτι τοῦ πατρὸς μου ἀπὸ ἀρρώστιας ἐξεγίνηκε· γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸ μονακιστὸν τοῦ ἀρσενικοῦ—ἐνδεκα μῆνας ἀρρώστια—ἐπούλησε ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε, καὶ τὸν ἐχάσαμε γιὰτὶ δὲν ἔφερε τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Ἀπὸ τοῦτο ἐξέπεσε τὸ σπίτι

μας· προίκα δὲν εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ ὁ πατέρας μου παρὰ αὐτὰ τὰ εὐλογημένα στολίδια τῆς μητρός μου καὶ ὅμως μ' ἐπῆρε τοῦτος ὁ χριστιανός, κελός, ἀμμή, ὁ Θεὸς φυλάξῃ, ἀν τοῦ ἔλθῃ τὸ νευρικό· ἔς ὀλίγον κειρὸν ἔθαψα τὸν καλὸν μου πατέρα καὶ ἡ χήρα ἢ μάννα μου ἐμείνε κορμὸς· καὶ Θεὸς τὸ ἤξεύρει, τί γεράματα περὶ εἰς τὸ ἐρμόσπιτό τῆς. Ὀμιένας, δὲν ἤξεύρω γιὰτὶ σήμερον ὅλα τὰ παλαιὰ μου δυστυχήματα μοῦ ξανακονερώνονται εἰς τὸ πνεῦμα, ὡς νὰ ἦταν χθесινά. Ἐπέρασα τόσο ἡσυχὰ αὐταῖς ταῖς ἡμέραις, καὶ τώρα μοῦ ἀρρώστησε αὐτὸ τὸ μικρὸν μου ἐγγόνι· δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἀρρώστια καὶ πῶς νὰ μὴ δώσω τῆς Ἑλένης τὰ χρυσάφια;

Με αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς ἀνέβη εἰς τὴν σιμοτινήν ῥάχην νὰ μάθῃ ἀκριολάχνα γιὰ τὸν δειπνόν, καὶ ἀπὸ τὰ ἔβγαλε νὰ βράσουν, ἔπεισε γονατιστὴ ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ὅπου εἶχε ἐπάνω εἰς τὸ προσκέφαλο τῆς νυμφικῆς τῆς κλίνης.

«Παναγία μου», εἶπε θαυμάζοντας, «τί εἶναι αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι μέσα μου; βοήθησέ με, μὴ πεθάνω πρὶν ἰδῶ τὸ παιδί μου».

Ἦταν δύο ὥρας νύκτα καὶ ἄρχισε ἡ Μαρία νὰ ἀνησυχῇ.

«Ἄν ἔχῃ ἄλλα κακὰ, ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνους ὅπου χάνονται εἰς τὴν χώραν μέσκεις τὰ καπηλειὰ ἢ χασσομεροῦν εἰς τὸν δρόμον μέσα εἰς τ' ἀργαστήρια».

Καὶ ἔστειλε ἀκίνητη, χωρὶς νὰ βγάλῃ ἄχνα, καὶ ἐξαυτιάζετο ν' ἀκούσῃ τὰ πέταλα, καθὼς τ' ἄκουε πάντοτε κἄμποσα λεπτὰ πρὶν φθάσῃ, ὅπως τὸ ἄλογο ἐτετραπόδιζε εἰς τὸ λιθόστρωτο μονοπάτι.

«Ἦθθεν», ἐφώναζε· «εἶναι τὸ πάτημά του· πῶς ἔρχεται μετὰ τὰ πόδια;» καὶ μετὰ αὐτὸ ἐπετάχθη εἰς τὸ μονοπάτι καὶ ἔς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ἐφανερώθη ὁ ἄνδρας τῆς.

— Καλησπέρα, τῆς εἶπε μουγκρόφωνα.

— Καλῶς ὦρισες· τί ἐγίνηκε τὸ ἄλογό μας; τοῦ ἔγω εἶμαι τὸν σάνδ.

— Τὸ ἄλογό μας ξενικτᾶει ἄλλου· ἄφησέ με ἡσυχον νὰ ξανακάνω ὁ Θεὸς θέλει νὰ μὰς παιδεύσῃ· ἐλάθαμε γράμματα ἀπὸ τὸν Ἀντωνάκη μας.

Ἡ Μαρία ἐρίγωσε.

— Τί γράφει;

— Ἐγύρισα βιαστικὰ καὶ δὲν ἐπρόφρασα νὰ εὔρω κἀνέναν φίλον μου νὰ μοῦ τὰ διαβάτῃ· πάρε το νὰ σοῦ τὸ διαβάτῃ ὁ πνευματικὸς μας.

Ἡ Μαρία ἐπῆρε τὸ γράμμα καὶ τῆς ἔτρεμαν τὰ γόνυτα, τὸ ἔβγαλε εἰς τὸν κόρπον τῆς κ' ἐβίγηκε.

«Τί νὰ γίνω ὁ δύστυχος;» ἔλεγε μόνος του· «εἶμαι πάλι ἀναγκασμένος νὰ τῆς τὰ πάρω τὸ γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ κἀνῃ τὴν πικραμικρὴν δυσκολίαν, ἀν γνωρίζῃ τί περιστατικὸν μοῦ ἔτυχε· ἀλλὰ τὸ ἔγω ἔς ἐντροπὴν ὑστερ' ἀπ' ὀλίγαις ἡμέραις».

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ «ΑΙ ΤΥΨΕΙΣ»

ΣΑΝ ΤΗΝ ΜΗΔΕΙΑ

Πολλὰς φορὰς ὄνειρατα αἱματοκυλισμένα
μοῦ στέλλ' ἢ νύχτα ἢ σκιληρὰ ἔς τοῦ ὕπνου μου τὰ βάθνη.
σὺν γέροντὸ κεφάλι μου γεμάτος ἀπὸ πάθνη
γαλήνη ναῦρω ἄγιστὴ ἔς τάνησυχά μου φρένα.

Ἔτσι, σὲ πόντου κίματα εἶδα προῖξες, — ὠμίενα!
Ὁνειρο ἄλλο ἔσαν κ' αὐτὸ ἀκόμα δὲν ἐστάθνη,
τόσο, ποῦ μέσ' ἔς τὸν ὕπνο μου τὸ στόμα μου βουβάθνη, —
νὰ κολυμποῦν τοῦ Ἀψυροῦ τὰ μέλι τὰ σφαγμένα!

Καὶ ἔς τὴν Ἀργὴ π' ἀρμιένιζε, ἔς τοῦ Ἰάσωνα τὸ πλάϊ,
τὸν γέρω τὸν πατέρα τῆς ἡ Μύδεια νὰ γελᾷ,
γιατὶ ἀργὰ τὰ μάζευεν ὁ ἔρμος ἀπ' τὸ ἰῦμα!

— Ὁνειρο πλᾶνο! Μὰ γιατί ξυπνώντας νὰ θυμοῦμαι,
πριχοῦ ἔς τὸ μαῦρο πέλαγο, ποῦ ξέρετε, νὰ χαθοῦμε,
πὼς ἔξεχασα τὴν μάνα μου γιὰ ὄσένα μέσ' ἔς τὸ μνήμα;

A. ΣΗΜΠΡΕΤΗΣ

EIKONES

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΣΑΡΑΓΓΗ

Νέκρα καὶ ἡσυχία βασιλεύει, ποῦ μονάχα ταράσσεται ἀπὸ τὸ κρουστὸ τὸ παιγνιδιάρικον κύμα, ποῦ τὸ σπᾶ τὸ λεπτὸ ἀέραν τῆς αὐγῆς στοὺς βράχους καὶ στὸ γιὰλό κ' ἀπὸ τ' ἀκατάπαντα καὶ διαπεραστικὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν, ποῦ ἀπὸ μακρὸν, μακρὰ χαιρετοῦν τὸν ἔργον τῆς ἡμέρας.

Τὸ φῶς τῆς νύκτας ἀρχίζει νὰ σκοτίζεται καὶ νὰ θαμποδέγγῃ καὶ μόνον λίγ' ἀστέρια σκύρπια στὸν οὐρανὸ μετὰ τὸ μελαγχολικὸν φεγγάρι κρατοῦν καὶ στολίζουν ἀκόμη τὰ σκοτινὰ βασίλεια καὶ τὴν ἄπειρα δόξα τῆς νύκτας.

Τὰ βροντὰ ἔρμα καὶ κατχηνισμένα προσμένουν μ' ἀπάθειαν τὲς ἀχτίδας τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ λάμψουν στὸν ἔργον τῆς ἡμέρας. Πέρα, πέρα τ' ἀντικρινὰ τ' ἀχνὰ βροντὰ τῆς Ἀνατολῆς ἀρχίζουν νὰ γαλανίζουσι σκεπασμένα μ' ἓνα βαρὺ πέπλο, λευκὸ καὶ ῥοδαλό. Ἀκόμη βασιλεύει ἡ νέκρα καὶ μονάχα τ' ἀέραι, δροσερὰ, δροσερὰ φυτᾶει ἀπ' τ' ἀνοχτὰ, τὸ ἀπέραντο πέλαγος. Οἱ πετεινοὶ μετὰ τὰ διαπεραστι-

κα, τὰ μονότονα λαλήματά τους φτικνοῦν τὴν πρώτην μελωδίαν, τὸν πρώτον χαιρετισμὸν εἰς τὴν ῥοδόστεφανωμένην χερουχίαν.

Νᾶ, νᾶ, τώρα ὁ οὐρανὸς φέινεται· σὺν νὰ καθαρὶζῇ καὶ τὰ ἀστέρια νὰ σβύνονται σιγαλὰ, σιγαλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἐνθὸ τὸ μελαγχολικὸν φεγγάρι ντροπαλὸ, ντροπαλὸ κρύβεται καὶ στρέφει εἰς τὴν ῥάχην τοῦ ψηλοῦ βουνού.

Ἡ κατχηνὴ ἀκόμη καθέται στέες δροσολουσμένες πλάτες τῶν βουνῶν καὶ στέες ρεματιές τοῦ χωριού. Ψυχὴ δὲν ἀκούεται· ὅλοι ἀκόμη ἀναπαύονται μετὰ γλυκὰ ὄνειρατα καὶ σκέψεις, ὅλοι βασανίζονται μετὰ τρελλὰ ὄνειρατα καὶ θλιβεροὺς συλλογισμοὺς.

Τώρα ἀρχισε τὸ πρώτον ἀδύνατον καὶ σιγαλὸν κελᾶδμα τῶν πουλιῶν, ποῦ δροσολουσμένα βγαίνουσι ἀπὸ τὰ περιβόλια, ἀπὸ τοὺς δροσεροὺς κήπους καὶ τὲς δροσερὰς ρεματιές. Ἡ ἀνατολὴ ἔχει ἀργίση νὰ λάμψῃ καὶ νὰ ροδίξῃ καὶ δροσερὰ, δροσερὰ ν' ἀνοίγῃ τὲς ῥοδόστεφανωμένες ἀγκυλιὰς τῆς γιὰ νὰ βγῇ τ' ἀγαπημένον κ' αἰώνιον ταίρι τῆς, ὁ ἥλιος, ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις τοῦ κόσμου, ἡ παντοτινὴ καὶ θεῖα εἰκόνα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Ὅλοῦθε τώρα βασιλεύει ἡ ξαστεριά, κ' ἡ ῥάχην

του καταχνησμένου βουνού άρχισε νά ξαναφάνεται. κι' ο πύργος του καμπαναριού από τó μικρό έρημολήσι ν' άσπρίζη και τά λευκά σπιτία του χωριού. τ' άσπρόλευκα σπιτάκια νά φαίνονται περήφανα άράδα, άράδα ή σάβρια, σάβρια στές πλάτες του βουνού. Από τές καπνοδόχες τών σπιτιών άρχισαν νά βγαίνουν οι πρώτες τουλούπες του καπνού. Η άτμοσφαίρα τώρα προσβάλλεται από κάθε φωνή από κάθε ήχολόγημα. Η δουλειά σέ λίγο θ' άρχίση· ο κόσμος θά κινηθῆ, θά σκύψη έμπρός εις τούς νόμους του κόσμου και τής ζωής, θά προσκυνήση και θά πληρώση τó πρώτο προπατορικό άμάρτημα, τó πρώτο φυσικό καθήκον.

Ξαστεριά και λάμψη εφώτισε όλο τó χάος τ' ουράνου, όλο τó σκότος τής γῆς. Τό αιώσιο και λαμπρό άστέρι του κόσμου ο ήλιος, άρχισε νά ρίγη σ' όλη τήν πλάση τές πρώτες θερμές και λαμπρές άχτίδες του. Όλα έξύπνησαν από τή νέκρα και τή νέκρα τής νύχτας. Ο δουλευτής με τó σκαρπό στό χέρι κινάει από τó σπίτι για τή δουλειά με τήν σάπια και τή δίκωπη, ή βοσκοπούλα με τó προσφάι στην ποδιά παίρνει τά πρόβατα από τή μάνδρα και με μονότονα και παθητικά τραγούδια τά φέρνει στις ρεματιές και στα δροσερά ποτάμια. Τά πουλιά άρχισαν τήν άτελείωτη και μαγευτική μελωδία τους και ή ζωή τής ημέρας φάνεται όλουθε σκουπισμένη.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ζυγώνει τó βασιλεμμα κι' ή φύση άρχίζει νά ναουρίζεται με τó δροσερό τ' άπαλό άγέρι και με τά γλυκόφωνα τραγούδια τών πουλιών για νά κοιμηθῆ και πάλι στόν ήσυχο νυχτερινό ύπνο τής. Τά βουνά άρχίζουν άλλου νά μαυρίζουν, άλλου ν' άχνίζουν κι' άλλου νά χρυσώνουν. Ο ουρανός τó γαλαξέιο χρώμα του άρχίζει στή δύση ν' άργυροχρυσώνει και στήν άπέναντι άνατολή νά βαφῆ με άχνά, άχνά μελωδένιο χρώμα. Δροσό και λαμπερό ποτάμι άστράφτει στή θάλασσα από τές άργυροχρυσωμένες άχτίδες του ήλιου, που άδύνατες και ναρκωμένες φέρτουν και σκύδουν στή γῆ και δέν φθάνουν πλέον στα άπέραντα και θεόρατα ύψη του μεσημεριού εκεί που βασιλεύει ή δύναμη κι' ή δύξα τους. Η δύση σιγά, σιγά προχωρεί, και σέ κάθε στιγμή που περνά, ο ήλιος βυθίζεται, χρυσώνεται και κατακοκινίζει, ρίχνοντας σάν μαγικός καθρέφτης τ' άστροχρυσωμένο χρώμα του, στα σιγά, τά κοντά βουνά, που σέ στεφάνι χρυσοστολισμένα μένουν αιωνίως άδιάφορα και ψυχρά.

Τά δένδρα που στα φύλλα τους ή άργυροχρυσωμένη άχτίδα του ήλιου έλάμπριζε κι' έπαίξε με τó φλοίσβισμα του άγέρα, τώρα που έγάθη από τή γῆ τó αιώσιο άστέρι τής φύσης, έπήραν τó βαθύ

πρασινωμένο χρώμα τους. Τό λαμπροσπινθηρισμένο ποτάμι τής θάλασσας, που πριν όλουθε έφεγγε κι' έχρωμάτιζε τά διαβατικά κάρικια και τ' άφρισμένα κύματα του πελάου, στό βασιλεμμα του ήλιου με μιξ κι' αυτό έγάθησε κι' έσθύστηκε και τώρα διπλοζωωμένη ή θάλασσα, ήσυχη και έντροπαλή δείχνει τó μαυροπρασινωμένο χρώμα τής.

Από μακριά άκούεται τó ήχολόγημα καμπάνας, που προσκαλεί τούς πιστούς στή βραδινή προσευχή, μ' ένα μελωδικό και μονότονο αντίλαλο, που βαρυά, βαρυά κτυπά τά τρισάχθα του νού και τής καρδιάς. Η ήσυχη και ή νέκρα τής φύσεως άγάλι, άγάλι ξαναφάνεται και στή σιγαλοτραχημένη έρημιά άκούονται τά διαπεραστικά γυυγίσματα τών σκυλιών και οι φωνές τών ανθρώπων που κράζουν τά παιδιά, τις γυναίκες, τούς δουλευτάδες.

Τά ρολόγια του μεσημεριού και του μεσονυχτιού, οι κοκόροι, μαζί με τά τσίρια τους τις κόττες, άρχίζουν τά κοκορίσματα και παγαίνουν νά κουρνιασουν στα δένδρα και στις φωλιές. Τουλούπες καπνού πρώτα άχνές κι' έπειτα μαυρισμένες βγαίνουν από τές καπνοδόχες τών σπιτιών. Στο πρώτο θαμπορέγγωμα άρχίζει νά βγαίνει από τές ριζαμιές τών δένδριών και από τές σπηλιές τó ταχύφτερο νυχτοπούλι, ή νυχτερίδα, που πότε φαίνεται στα ύψη τ' ουράνου και πότε κρύβεται στόν ίσαιο τών δένδριών. Τώρα ή άνατολή άρχίζει σιγαλά, σιγαλά νά μελωδίζει και τ' άργυροχρυσώμα τής δύσης άγάλι, άγάλι ν' άφρνίζεται από τά ύψη τών βουνών.

Πάνω, πάνω στή πλάτος τ' ουράνου έφάνηκε τó πρώτο άστέρι, τó πρώτο διακινάντι που σκουπάει ή νύχτα στους κόλπους τ' ουράνου.

Η νύχτα έχει τώρα άπλώση όλουθε τó μαύρο, σκοτεινό πέπλο τής και τά νυχτοπούλια άρχισαν τά μονότονα τραγούδια τους. Τά φωτά λάμπουν έδω κι' εκεί και τó φεγγάρι έντροπαλό, έντροπαλό άρχίζει νά φαίνεται από τές διάπλατες άγκάλες τής άνατολής.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(*Ιδε σελ. 208).

Και ή κλωτύνη σου έγρασιμέυτεν ως πρόσχημα νέας επίθεσεως έναντίον μερικών προσώπων. Έκολακείθη, άπέριος έκολακείθη! Καμμία γυναίκα έστω και ή πλέον ματαιόδοξος και ήλιθία, δέν θά επέτρεπεν εις τόν έαυτόν τής νά μεθῆ τόσον από τó θυμιάμα τών επάνων, όσον ένας άνδρας, έστω και ο

μᾶλλον έξοχος. Έδοκίμασα πολλές φορές αυτό τó μέσον με τόν Μάξ, αλλά φαίνεται πως τά κοπιμένα μου δέν έπιπτον πάντοτε επί γονίμου γῆς. Έκείνος, χάριν του όποιού τά έκφυνα, τά κατέτασεν εις τήν κατηγορίαν του δεινά ή δεινα, κολακευτικού άλλως τε άρθρου, περι τού όποιού συνειθίζει νά λέγη:

— Θά έπροτίμουν καλύτερα ραβδισμούς άπ' ένα άνθρωπον έξυπνον και με κρίσιν.

Άλλοίμονον! οι ένθουσιασμοί μου, άρκετά δειλοί άλλως τε, σπανίως φέρουν τó αποτέλεσμα που έπιδιώκω—τό αισθάνουαι. Τι μπορώ νά κάμω; Η μόρφωσίς μου δέν με προητοίμασεν νά έννω ένα σύγχρονον άνθρωπον τών γραμμάτων ή μήτηρ μου που μου έμόρφωσεν όσον γούστο μπορεί νάχω, δέν με έμήνησεν εις τās σημερινάς λεπτότητας τής τέχνης· τó όριόν μου είναι ο δέκατος έβδομος αίων εις εκείνον μόνον περιορίσθημεν, ο δε Μάξ άκριθώς μόνον εκεί δέν έννοει νά πλησιάζη κών... Και όμως άγαπώμεθα, μ' όλην τήν άμάθειάν μου, και αισθάνουαι ένίοτε πόσα λίγα πράγματα θά έγγραίζοντο δια νά διώξω τά σύννεφα, που σκοτίζουν κάποτε τόν όρίζοντά μας!

Δέν θά παύσης βέβαια νά με μαλλώνης με όλην σου τήν ειλικρίνειαν και όταν θά έλθης επί τέλους έδω. Έχω ανάγκην από άλλας συμβουλές, όχι πλέον τής μητέρας. Αί συμβουλαί ενός φίλου του Μάξ είναι αναγκαίαι, ως αντίσταθμισμα, και σύ δέν εισαι εκ τών προτέρων από τούς φίλους του: Έγώ στηρίζω πολλές έλπίδας μου επί σου, πολλές. Άλήθεια, τί κάθεται και μου θυμίζει περι ώρισμένης διαμονής σου έν Γαλλία, ως νά έπρόκειτο έξαρνα νά υπάγης νά κάμης λουτρά εις τó πρώτον τυχόν μέρος; Τι σ' έμποδίζει νάποκατασταθῆς οριστικώς εις τó Παρίσι; Θά επαναλάβωμεν πάλιν τās παλαιάς μας εξίες και ο Μάξ δέν θά μπορεί πλέον νά λέγη ότι δέγεται χαριτωμένες κουάλες μόνον, και κομψά γυνάικα στολισμένα. Μη περιμένης βέβαια νά εύρης τίποτε στο σπίτι του, που θά σου ένθυμίζη τó σαλόνι τής μακαρίτιδος εξαδέλφης σου.

Δέν έχω άλλως τε σαλόνι, δια πολλούς λόγους: ο πρώτος, διότι μουλείπουνόλαί αι άπαιτούμεναι εκείναι ικανότητες δια νά έχω τοιούτον χάνουμι άμέσως προκειμένου περιιδεών και είμαι ανεξάρτητος ή ήμεραμου, ή ώρισμένη ήμερα μου, που έρχεται όλος ο κόσμος, άνακτωμένος νά φλυαρήση, νά καθίση δέκα λεπτά, νά πάρη ένα φλυτζάνι τσάι, με άρει και με υπεραρει. Ο Μάξ ώρεεται και καταρχται με τήν βλακώδη αυτήν συνήθειαν, και όμως μόνον αυτή μου έπιτρέπει νά έχω κλεισμένην τήν θύραν μου όλας τās λοιπάς ήμέρας τής εβδομάδος, όπως είναι ανάγκη νά γίνεται, όταν θέλω νά κάμω και έγώ μερικώς επισκέψεις, νά ρίψω μια ματιά εις τά καταστήματα, νά περῶ από τήν ράπτριάν μου και νά φροντίσω επί τέλους και δια τήν κόρη μου όλίγον. Αί ήμέ-

ραι μου άπορροφώνται, κυριολεκτικώς άπορροφώνται από κάθε είδους μικράς ύποχρεώσεις, τās όποιάς δέν θέλω ούτε δύναμαι νάπαρηθώ όλος διόλου. Άλλως τε ο Μάξ δέν θά επεκρούει τήν ιδεάν σου, άπεχθάνεται ύπερβολικά τās τοιούτου είδους συμμορίας. Ποτέ ούτε αυτός ούτε οι φίλοι του δέν θά έσκάλωναν εις τās περιφήμους τρίτας τής εξαδέλφης σου. Έκανοποιώ με τó παραπάνω τās μεγαλυτέρας άπαιτήσεις αυτών τών κυρίων, όταν τούς άφίνω νάπολαμβάνουν, χωρίς κανένα περιορισμόν, τās συναναστροφής ο ένας του άλλου. Ο κύριός μου τούς δίδει ιδιαίτερον δειπνον, όπου καμμία έθιμοτυπία ουδ' έπιφυλακτικότης δέν τούς επιβάλλεται. Έκείνην τήν ήμεραν, έννοεις, έγώ εξαφνίζουμαι, είμαι προσκεκλημένη εις τής μητέρας. Αυτό, θαρρώ, είναι συνήθεια που έπρεπε νά λάβω μια και καλή δια κάθε ένδεχόμενον δια τó μέλλον, εξ αιτίας τής Κλαίρεττης... Τά λόγια, που έμπορούσε νά συλλέξουν τά αυτάκια τής, πολύ περιέργως άνοικτά από τώρα, κανένα καλόν βέβαια δέν θά τής έκαναν, και συγχρόνως απαλλάσσεται και ο Μάξ ενός οικονειαικού καθήκοντος. Τέλος πάντων προσπαθώ πάντοτε νά διορθώνω όλα δια τó καλύτερον... πράγμα που δέν είναι πάντοτε και εύκολον.

Άγαπητή, έλησμόνησα νά σου είπω πως όταν ήκουσεν ο Μάξ νά του διαβάξω εκείνα τά χαριτωμένα πράγματα που γράφεις δια λογαριασμόν του, άπετόλησε νά μου κάμη τήν εξής έρώτησιν, όπως τó κάμουν πάντοτε οι άνδρες, ως νά μήν άπέδιδον καμμίαν άξίαν παρά μόνον δια τās ψήφους που τούς άπονέμουν αι καλλοναί:

— Είναι εύμορφη;

Δυστυχώς δέν είχα νά του δείξω παρά μίαν μόνην φωτογραφίαν σου πολύ παλαιάν, ή όποια άλλως τε και τότε σ' άδικούσε. Αυτό όμως δέν τον έμπόδισε νά σε εύρη πολύ πολύ νόστιμη, αν και μελαχροινή. Κατ' άρχήν, μόνον τās ξανθάς αγαπή... Άλλοίμονον! και ή Φελίν είναι ξανθή... άκόμη πιο ξανθή από μένα.

Η Όδέττη προς τήν Κλαίρην.

25 Μαρτίου.

Όχι, δέν θά σου στείλω πλέον ούτε μαθήματα ούτε επιπλήξεις· τó αναβάλλω αυτό δια τήν στιγμήν που θά εύρεθώμεν, πλάι με πλάι, κοντά στή φωτιά, επί τέλους. Άλλά ένα παρόπιον καθαρώς ατομικόν... δέν μπορώ νά τó βαστάξω έως τότε. Πώς! άπιστος φίλη, νά δείξης εκείνην τήν οικτρών είκόνα μου, που τήν έκαμεν ο οικτρώτερος φωτογράφος του κόσμου, τήν εποχήν που ήμουν ισχνή πετσί και κόκαλο, με τά μαλλιά κομμένα, ύστερ' από μίαν αρρώστία μου! Άς έχω τίποτε ύποπερτόν είναι ή τάλλια μου και τά μαλλιά μου, που όσον και αν έχουν τó άτύχημα νά είναι μαύρα—ζητώ συγγνώμην εκ μέρους των από τόν κ. Ρενάλ—

είναι πυκνότατα και λεπτά σαν μετάξι, με ένα όλως διόλου ιδιαίτερον κυμάτισμα, του οποίου έχουν, το λέγω, το προνόμιον. Πρέπει άλλως τε να το παραδεχθώ, αφού όλοι είναι της αυτής ιδέας εις ένα τόπον όπου τίποτε το κοινότερον από την ωραϊάν κόμην. 'Επί πολύν, χάρις εις τας φωτογραφείας μου, και τας αποθηκοντικας γνωμοδοτήσεις της εξαδέλφης μου, ενόμιζα τον εκυτόν μου ασχημον. Η έκλογή του κ. Νόελ δεν ήρκεσε να με πείση περι του εναντίου, ο ελλογημένος ειχεν εις όλα—το εΐξεν—τόσον όλίγο γούστο! 'Αλλ' επί τέλος μου εδόθη ή απόδειξις ότι ειμπαρούσα να ρέσω και εις άλλους—εις άλλους, οι όποιοι θά ειχον το δικαίωμα να δειχθών όλίγο δύσκολοι. 'Αλλά το ζήτημα αυτό με φέρει εις την ερώτησιν που μου κάμνεις:

— Διατί δεν αποκαθίστασαι μιὰ για πάντα εις το Παρίσι;

Το σκέπτομαι, το σκέπτομαι πολύ, αγαπητή, αλλά θά ίδης τους λόγους που μπορώ να έχω δια να ξαναγυρίσω εις την 'Αγγλίαν. 'Υπάρχει εδώ, μεταξύ των γειτόνων μας, ένας καλός νέος, ο οποίος πρό όλίγου καιρού ακόμη ήτο δευτερότοκος της οικογενείας του, αλλά τώρα, χάρις εις τον πρόωρον θάνατον του προσβυτέρου του αδελφού, έγινε λόρδος Μέλτων, και έχει εδραν εις την βουλήν, ανάκτορον της εποχής της 'Ελισάβετ και την ετήσιαν πρόσδοδον όγδοήκοντα χιλιάδων άγγλικών λιρών. Τότε που ο κύριος αυτός ονομάζετο απλώς Ράλφ 'Ασλεϋ, κατώκει όλοχρονίς, με τους ίππους του και τους σκύλους του μιάν παλαιάν οικίαν με κόκκινα τοίχια, μελαγχολικήν, μουχλιασμένην και υγράν κατά τα φαινόμενα, από της οποίας δεν εξήρχετο ποτέ παρ' όταν μόνον τα άπήτουν αι κυνηγετικαί ή άλλης όμοίας φύσεως ύποθέσεις του.

Ο σύζυγός μου, σου το ειπα νομίζω, είχε τα γούστα μαλλον θαλασσινα, όχι όμως και οι άνδραδελφοί μου, οι όποιοι τρεις φορές την εβδομάδα βγαίνουν εις το κυνήγι της άλεπούς, την εποχήν του. Και λοιπόν ποτέ δεν έγινετο λόγος μεταξύ των περι του περιέργου αυτού τετραπόδου χωρίς να κμιχθή και τόνομα του κ. 'Ασλεϋ και των άνδραγαθμάτων του. 'Επειδή εγώ δεν λαμβάνω μέρος εις τα κυνήγια και με στενοχωρεί φοβερά και ή ίππασία, τον έβλεπα μόνον εις το λόρουν-τένις και ή εικών του έμεινεν αναποσπάστως εις το πνεύμα μου συνδεδεμένη με το άτελειώτον αυτό παιγνίδι, που άπέφευγα πάντοτε, όπως την πανώλην.

Ο κ. 'Ασλεϋ, σήμεραν λόρδος Μέλτων, θεωρείτο και θεωρείται ακόμη και σήμερα ως ένας από τους άκουραστοτέρους παίκτης. Κανείς δεν θά το έπίστευεν, όταν τον βλέπη να τρέχη και να πεδά, ότι θά δυναθής να επανεύρη πλέον την αυστηράν εκείνην σοβαρότητα, εις την οποίαν συνήθως περι-

κλείει όλην εκείνην την παιδικήν, ούτως ειπείν ζωτικότητα. Θά έπρόσθετα ότι κερδίζει πολύ μ' αυτές τας διαχύσεις, διότι έχει το είδος της άθλητικης εκείνης καλλονής, με την οποίαν συμβιβάζεται θαυμάσια το βίαιον των κινήσεων. Καλλονή, δια να χαρακτηρίση τις το φυσικόν του λόρδου Μέλτων, είναι ίσως λέξις υπερβολικώτερα του δέοντος. Είναι κλορητισμένος, με φαρβορίτες όμως πολύ ίσιες, με μαλλιά πολύ κόκκινα, και βαθιά κομμένα πάντοτε, με πολλές πυκνάδες ίσως επάνω εις πρόσωπον παρθενικης τρυφερότητας αν και όλίγον δοκιμασμένον από το κλίμα της 'Ινδικης, όπου διέμεινε πολλά έτη. Μολταύτα, και τοιούτος όπως είναι, τον εύρίσκουν θαυμάσιον, έξοχον... απ' ότου δηλαδή έγινε τον τόσο επίζηλος κληρονόμος, να συννενοούμεθα, διότι μέχρι τουδε έπερνούσεν όλως διόλου άπρακτότητος. Το βίξιμο που γίνεται εις την 'Αγγλίαν εναντίον των πρωτοτόκων είναι τόσο πολύ σόκι, όσον εις ήμας το κυνήγιον των πολυφώνων δεσποινίδων. Φαντάζεσαι τί γίνεται όταν ο πρωτότοκος, λαμβάνων την κατοχήν της κληρονομίας του και των τίτλων του, είναι ακόμη διαθέσιμος. Οι όφθαλμοί όλων των επιγαμων δεσποινίδων και των μητέρων των προσορμίζονται τότε επ' αυτού εξ όλων των γωνιών του βασιλείου. Θά κατήρχοντο μέχρι της φυλοτέρας προστυχίας δια να κατορθώσουν ένα τέτοιο ζελάγησμα. Σε κουράζω, θά μου ειπής, και όμως σου το κάνω επίτηδες.

Λοιπόν δεν εννορίζα άλλως τον λόρδον Μέλτων, αν και τον έβλεπα συχνά, παρ' μόνον δια το λαμπρόν του κάθισμα επάνω εις το άλογο, από την φήμην των κατορθωμάτων του εις αυτήν ή εις εκείνην την περίστασιν. Μετά τον θάνατον του κ. Νόελ ή έξοχότης του αν και ήναγκασμένος να κρατή την θέσιν του εις τον Μέλτων-χάλλ, το όποιον δεν ήτο ακριβώς ειπείν και πλησίον μας, μολταύτα δεν έλειπε σχεδόν πλέον από το σπίτι μας και ήκουσα συγγρόνως να ψιθυρίζεται ότι ο Ράλφ επί τέλος ήτο ερωτευμένος... με μιάν από τας άνδραδελφας μου, χωρίς άλλο ήσαν τρεις ή 'Ιζα, ή Μωδ και ή Καίτη, επίσης έντελώς άξια και αι τρεις δια να κατορθώσουν μιάν τοιαύτην λαμπράν κατάκτησιν.

Η 'Ιζα, λευκή ως κύκνος, του οποίου έχει τον κυματιστόν λαϊμόν, την ευγενή κομψότητα, όλα, και αυτούς τους ασχήμους πόδας, άλλ' αυτό εινε πράγμα που κρύπτεται εύκολα με όλίγον μακρύτερον φόρεμα. Η Μωδ, με την μικρήν της κεφαλήν ελληνικού άγαλματίου, προσηρησμένην δυστυχώς επάνω εις ένα σκουπομάνικον... αλλά ρίπτει επίσης θαυμάσια το τόξον, χωρίς να έχη άνάγκην προς τούτο να υποστή την έγχείρησιν, υπό την οποίαν υπεβάλλοντο άλλοτε αι 'Αμαζόνες.

(Επεται συνέχεια).

— 'Αλλά, πατέρα...

— Δεν έχει άλλ... Και αν ακόμα παραδεχθώμεν ότι θά έλθη με το τραίνο, που λέγει, δεν μπορεί να ναι εδώ πριν από της 8 και 13, ενώ πρέπει να ήμεθα όλοι εις τας 8 στην καλύβα του Ματθαίου. Δεν θά χαλάσω εγώ το κυνήγι μου για τα ωμορφά του μάτια.

"Α, όσο γιαυτό όχι, χίλιες φορές όχι!

— 'Αλλά όπως δήποτε, φίλε μου, αν έλθη;

— "Αν έλθη; τον κρατήτε και σας πιρίζει το φλαουτάκι του; αυτό θά τον διασκεδάση περισσότερο από το κυνήγι.

— "Αν άπατάσαι, πατέρα, αν ήθελε να σας εύρη, θά τὰ κατορθώση;

— Βεβαιότατα. Θά σας δώσω οδηγίαις θά περπατήση μιὰ ώρα ολόσινα και θά φθάση στην καλύβα του Ματθαίου. Είναι και το μονοπάτι από το δάσος, που κόπτει τον μισό τον δρόμο, μα μπορεί να χαθή κ' εκτός τούτου είναι επικίνδυνον σ' αυτή την εποχήν δι' όσους δεν είναι από τον τόπο. 'Ωστε είναι περιττόν να του το πήςτε. Θά βάλω το τουρέκι και όλην του την επισκευήν μαζί με τα φαγητά. Όταν θά φθάση εκεί θά τὰ εύρη και δεν θά ύστερωμε το καλύτερι πριν απ' τις 'Θάμισι.

Αυτό μπορώ μόνον να κάμω προς χάριν του και είναι πολύ. Είμαι τόσο βέβαιος που δεν θάρτη!...»

Ο γέρο-Μονιέ ήπατ'τα ο νεανίας ήλθε καθώς το ειχεν αναγγείλη. Μόλις καθυπέβλεπεν τα σέβη του εις την Κυρίαν Μονιέ και εις την δεσποινίδα Ματθίλδην και έθεώρησε τον εκυτόν του ύπόχρεον να αναχωρήση χωρίς χρονοτριβήν προς συνάντησιν των κυνηγών, οι όποιοι ειχαν προηγηθή κατά μιάν ώρα και τέταρτον. Η νεανίς του έδιδε τας άκαιτομμένας οδηγίαις, όσον ειμπαρούσε καλύτερα, περι του δρόμου τον όποιον έπρεπε να κολουθήση, ενώ ή μητηρ της τον έστούμπανε με βουτυρωμένες φραγκιές και με τζαί.

Ο 'Οκτάβιος, χορτάτος, πήρε τον δρόμο. Ητο εύμορφον παλληκάρι με βλέμμα γλυκό και έξυπνον, με μέτωπον ρευδώδες, με ξανθά μαλλιά ξεπεταγμένα πίσω, σαν καλλιτέγνης, με χέρι άριστοκρατικόν, λεπτόν και άσπρο με τρόπους δειλούς αλλά όχι και άδεξιούς. Κομψότης φυσική έπρόσθετεν εις το σύνολόν του εκτακτον θελητηρον. Ανακρινεβόλως, ή δεσποινίς Ματθίλδην ήτο νέα με γούστο.

Ο 'Οκτάβιος έπεριπάτει από μισή ώρα κ' εδω σε δρόμο κατάσπρο από το χιόνι και ο όποιος έφαινετο ακόμα πολύ μακρὺς και όμως ουτε ίχνος καλύβας του Ματθαίου. Στο διάβολο! επί τέλος θά φανή. Και ο νεανίας επανελάμβανε τον δρόμον σκεπτόμενος την Ματθίλδην, σκεπτόμενος επίσης τον πατέρα της ήτο πολύ έξυπνος ο κ. 'Οκτάβιος, ένστικτως άντελαμβάνετο την έχθραν του κ. Μονιέ και διανοεΐτο ότι έπρεπε να τον κερδίση, τον τρομερόν αυτόν

πατέρα, και ότι δεν ήτο εύκολον πράγμα: ένθυμείτο τας εφρονείας του, τας σχεδόν σκληράς, περι της δειλίας του... Μα τί διαβολο, μήπως αυτός ο φρονιός των λύκων τον νομίζει άδρανή; 'Ενδεχόμενον!... 'Αλλά ήλπίζε να τον αποδείξη σ' αυτό το κυνήγι εις το όποιον θά εύρίσκετο εις το πλευρό του ότι είναι όσο και ο ίδιος γενναίος. Μάλιστα ήρχετο στιγμή που επεθύμει να διατρέξη ο κ. Μονιέ κίνδυνον και εφαντάζετο τον εκυτόν του με κίνδυνον της ιδίας του ζωής να τον σώζη! τότε δεν θά του άρνηθής την φιλάτην του Ματθίλδην... Και ο ερωτευμένος μας περιπατών εις το ξάστερό του όνειρο... ζύπνισε εξαφνα εμπρός σ' ένα δάσος δια το όποιον αυτά αι κυρίαί δεν τον ειχαν αναφέρει... «Θά έχασα τον δρόμο μου; μόνον αυτό μ' έλειπε» και βλέπων το ωρολόγιόν του αέννια και δέκα! "Α! Θεέ μου, Θεέ μου! δεν θά φθάσω ποτέ εγκαίρως! και δεν βλέπω κανένα δια να με οδηγήση...» Κατ' εκείνην την στιγμήν μικρός χωρικός έξβηαινε από το δάσος φορτωμένος ζυροβλάδα.

«Φίλε μου, ειπεν ο νέος, πιγαίνω στην καλύβα του Ματθαίου, είμαι ακόμα πολύ μακρὰν!»

Βλακώδες μειδίσμα έκίνησε τα χείλη του μικρού χωρικού ο όποιος απήντησε: «'Ισως ναι, ίσως όχι.»

— Πώς; τί θέλεις να πής;

— Θελω να πω πως έχει δυο δρόμους, εκείνος ο φαρδύς που άφησες εκεί κάτω και το μονοπάτι που είναι εκεί δια στο δάσος.

— Ο κοντύτερος;

— Είναι το μονοπάτι από το όποιον θά φθάσης στον μεγάλο τον κρημόν, δεν είναι εύκολος ο κατεβατός, μα μιὰ φορά κάτω δεν θά είσαι μακρὰ από την καλύβα και για όλα αυτά ένα τέταρτον της ώρας φθάνει, ενώ αν πής από τον δρόμο θά χρειαστής τουλάχιστον μισή ώρα.

— «Εύχαριστώ, παλληκάρι μου», ειπεν ο 'Οκτάβιος και τον έδωσε ένα ασπρμένο νόμισμα, έπειτα έβυθίτη στο δάσος και έφθασε με μεγάλα βήματα στο μονοπάτι, εύτυχως διότι θά προφθάση. Έξαφνα άκούει πως τον φωνάζουν γυρίζει και βλέπει τον μικρόν ο όποιος του φώναζε από μακρὰν «Κύριε! Κύριε!...

— Τί τρέχει; μήπως πήρα λάθος δρόμο;

— Όχι, όχι! 'Αλλά πρόσεξε καλά το κλαδί της φουντουκίας στα δεξιά πριν να φθάσης στον κρημόν!

— Καλά, εύχαριστώ...» και ο νέος επανέλαθε τον δρόμο του διανοούμενος: Το κλαδί της φουντουκίας τί θέλει να πη τάχ με το κλαδί του; Θά το διούμε βέβαια...

Έβιάδιζε με εκτακτον ταχύτητα. Σε λίγο διέκρινε τον περίφημον κρημόν ο όποιος του έφάνη κάθετος.

«Πραγματικώς δεν θά είναι εύκολος ο κατεβατός. Όπως όπως φθάνω εις τον προς όν όρον και

δεν είναι διαφορετων. Η ανακρίσιμος δὲ οὐκ ἐκδικα...

Δεν πρόβλημα ν' αποσταλείται τὴν σελίδα του. Η...

Τὸ ερωτήριον τοῦ κακκου ἦτο ἐκδοτέον πρὸς...

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἐστράφη καὶ ἀγίως καὶ ἰσως...

Παραβῆθι ὡς καὶ τὸν ἐκινῆσαν ἐκτὸς καὶ ἐπι...

«Εἰ σὺν τῶλεχ πῶς δὲν θάρρη αὐτὴ ἡ κορυ...

Ἀκριβὲς ἔργον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἑσπερίων δὲ καὶ...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

Ἔλα δὲ, ἑρα-Μονι, ἔχρησε τοῦ ἀκούα ἐν...

ΘΑΝΑΞΙΜΑ

ΤΑ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

Απελευθερώσθε τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ...

Τυπικὸν ἔργον...

Μονόλογος, Διάλογος καὶ Δραμάτιον...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΓΡΗΘΟΠΟΙΟΥ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐξεδόθησαν

Μηχανιστὴν ἐνταῦθα. Η ἰστορία αὐτὴ πῶς καλο...

Ἀναμνηστικὰ

Ἔβραται τὸ εἶδος

Μετ' ὀλίγον ὁ καθεὶς κατὰ κράτος τὴν θέσιν...

Πεῖρε ἐξ ἑαυτῶν ἀντιθέσταν ἢ ἐξ ὀρέων καὶ οἱ ἐπι...

Ο Μονι, ἢ τὴν ἐκτακτὸν του μετῴκην, ὑπεβίβει...

Ὅσα ἦσαν ἐτοιμα καὶ δὲν ἦν εἴνευ πᾶρα καὶ...

Ἐξεδόθησαν τὸ πᾶν ἢ ἀρχὴν ἢ ἐπιθεσ...

Ἐξεδόθησαν τὸ πᾶν ἢ ἀρχὴν ἢ ἐπιθεσ...